

Η Κοινή Γνώμη

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

Φιλτάτε «Νουμά».

Από τις άρχες του Γανάρη είχα σκοπό να σάς γράψω κάτι σχετικόν με τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Στέφανου Ραμῶ «Οἱ νέοι μας» ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσα γιὰ πολλοὺς λόγους. Γιατὸ τὰς γράψω τώρα ἂν καὶ λίγο ἄργα.

Ὁ κ. Ραμῶς πολὺ σωστά τὰ λέει καὶ πολὺ φιλοσοφημένα. Ἐνὰ μόνο μοῦ ἐφάνηκε πορίζον, ποὺ φαίνεται, στὸ ἄρθρο τοῦ σὰν νὰ ἐπερίμενε τὸ ζήτημα τῆς «Ὁρέστειας» γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ νεολογία μας δὲν εἶναι γιὰ προκοπὴ. Ἐνῶ αὐτὸ ἐπρεπε νὰ τὸ ξέρῃ ὁ καθένας καὶ πρὶν νὰ δῇ τὸ τελευταῖο φέρεμά του, ἀρ' οὐ ξέρει τὸν τρόπο τῆς ἀνατροπῆς τοῦ τῆς πνευματικῆς. Καὶ βέβαια πῶς θέλετε οἱ δικοὶ μας οἱ νέοι νὰ πρωτοστατοῦν στὸ ξετύλιγμα τῶν νέων Ἰδεῶν, ἀφοῦ ὅλη ἡ πνευματικὴ του ζωὴ ἐπέρασε στὴν ψευτιά μετὰ: Μὲς ἄφησαν ἐλεύθερο τὸ δρόμο τῆς σκέψης μας: Μὲς ἄφησαν νὰ ροῦμε κατὰ τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐπιστήμην; Ἀπὸ τὴ στιγμή τοῦ πέσουμε στὸν δασκάλου τὰ χέρια, στὴν σκληρὰ πύρρουμε.

Ἀλήθεια καὶ ἐπιστήμη ἀπὸ ποῦ νὰ περιμένουμε ἀφοῦ μὲς βρυτάνε σὲ ὡκεανὸ ψευτεῖας; Ἐλευθερία γνώμης ποῦ νὰ τὴν εὐώμε ἀφοῦ προσπαθοῦν νὰ μὲς πνίξουν κάθε τοῦ πνεύματός μας αὐτενέργεια; Θέλετε ἕνα παράδειγμα;

Πρόπερσι ἤμουν μαθητὴς τῆς τετάρτης τοῦ Γυμνασίου. Ἐμβαίναμε Γραμματολογία καὶ ὁ ἀξιότιμος κ. Γυμνασιάρχης ἀπαιτοῦσε νὰ ἀποστηθίζουμε τὸ μάθημα, καὶ ὅταν παραλείπαμε ἕνα «τε» ἢ «καὶ» τὸ ἐπρόσθετε λέγοντας «νὰ διαβάζετε μετὰ περισσότερη προσοχὴν». Φαντασθετὲ τώρα τὴ μαγία τοῦ ὅταν μὲς μέρα ἐσηκώθηκα καὶ τοῦ εἶπα τὸ μάθημα ὅλο μετὰ δικὰ μου λόγια «Ἀρ, ἴτε τις φωνές. «Μὲ συγχωρεῖτε κ. γυμνασιάρχα, ἀλλὰ ὅσα σὰς λέω δὲν εἶναι σωστά:» «Ναί, ἀπαντᾷ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποστηθίζετε γιατί δὲν μπορεῖτε ποτὲ σὰς νὰ τὰ πῆτε ὅπως ὁ συγγραφεὺς.» Ἀλλοτε πάλι ὁ καθηγητὴς τῶν Ὁρησκευτικῶν ἤθελε νὰ φέρῃ ἕνα ἐπιχείρημα ἀπὸ τὴ Φυσικὴ Δὲν τὸ διέλεξε ὅμως καλῶς, ἢ τὸ ξέλασε καὶ πολεμοῦσε νὰ τὸ φτιάξῃ ὅπως—ὅπως καὶ μὲς ἔλεγεν ἄρες μᾶρες—τότε τοῦ λέω πῶς σὰν νὰ μὴν τὰ λέῃ ἡ Φυσικὴ ὅπως τάλεγεν αὐτός. Καὶ αὐτὸς μετὰ ὅρος ἀπερίγραπτο μοῦ κάνει: «δὲν θὰ συζητήσωμε μαζὶ. Ἐγὼ νὰ κοῦς ὅσα λέω καὶ νὰ μοῦ τὰ λὲς ἀκριβῶς ὅπως τὰ λέω, ἀλλοιῶς θὰ σὲ ἀποβάλω!» Αὐτὸ εἶναι ἰσὺ τὰ μικρότερα, κάθε μέρα τὰ ἴδια καὶ χειρότερα γίνονται μετὰ στὰ σχολεῖα. Ἀν ἀμφισβάζετε γιὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν παραδειγματικῶν μου μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε τοὺς δευτεροετείς φοιτητὰς ποῦ βγήκαν ἀπὸ τὸ γυμνάσιο Νεαπόλεως.

Οἱ Κινεζοὶ σφίγγουν μετὰ σὲ ξύλα τὰ πόδια τῶν παιδιῶν τους γιὰ νὰ μείνουν ἀτροφικὰ καὶ μικρά. Τὸ ἴδιο

κάνουν καὶ ἐδῶ οἱ Δασκάλοι στὸ πνεῦμα μας. Τὸ σφίγγουν ἐλύπητα μετὰ στὰ ἀλύγιστα δεσμά τοῦ σχολαστικισμοῦ καὶ μὲς τὸ κάνουν ἀτροφικόν. Καὶ τότε πῶς θέλετε ἀπ' αὐτὸ τις ιδιότητες ποὺ μόνο τὸ γερὸ τὸ ἀναρρώστητο πνεῦμα μπορεῖ νὰ ἔχῃ;

Τώρα θὰ μοῦ πείτε πῶς ὅσα λέω εἶναι ὑπερβολικά καὶ πῶς μποροῦν νὰ ποτινάξουν τὸ ζυγὸ τοῦ σχολαστικισμοῦ. Δὲ λέω ὅχι. Νὰ ξέρετε ὅμως πόσο δύσκολο εἶναι! Τὸ ξέρω ἐγὼ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πόσο ἐπλάιψα καὶ πόσες φορὲς ἐφάνηκα νικημένος, ὥς ποῦ νὰ βγάλω ἀπὸ πάνω μου αὐτὴ τὴν ἀρρώστειαν. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ὠρέλῃσε περισσότερο εἶναι ποὺ εἶμαι ἐπαρχιώτης. Ἀν ἔμενα πάντοτε στὴν Ἀθήνα ποτὲ δὲ θὰ μοῦ μενε καὶ νὰ διαβίωω μετὰ προσοχὴ καὶ νὰ σκεφθῶ ἀκριβῶς ἀπάνω σὲ ὅσα διάβασα. Ἀθήνα, βλέπετε αὐτὴ. Ἐκεῖ τὸ Σύνταγμα, τοὺς φίλους τοὺς μπόλικους, τὰ θέατρα, διασκεδάσεις, ποὺ δὲν σ' ἀφήνουν καιρὸ. Ἀλλὰ μετὰ στὴν ἐπαρχιακὴ μου πόλιν τὴ μικροῦτικὴ, μοῦ ἔμενε περισσότερο καιρὸς ἀπ' ὅσον χρειαζόμουν. Ἐκεῖ μοῦ ἔτυχαν ἔργα τοῦ Ψυχάρη καὶ τοῦ Παλαμά, φύλλο τοῦ «Νουμά» καὶ διάφορα ἄλλα ἄρθρα ἢ ἔργα ἀνθρώπων ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν Ἀλήθειαν καὶ γιὰ τὴν Ἰδέαν. Περισσότερο ὅμως μὲ ὠρέλῃσαν καὶ μετὰ βόηθησαν νὰ ποτινάξω τὸ ζυγὸ τὰ ἄρθρα τῆς «Ἀστραπῆς», «Ἐσπερινῆς» «Ἀθηναίων» καὶ ἄλλων πατριωτικῶν καὶ ἐνωσωτικῶν φύλλων! Δὲν πιστεύω νὰ σὰς φανῇ παρίζον αὐτό. γιατί ἦσαν τότε παλαβὰ καὶ τόσο παράλογα ὅσα ἔγραφαν οἱ πατριωτικοὶ ἀρθρογράφοι ποὺ ἀμέσως ἐρχότανε ἡ σκέψις σὲ κάθε λογικὸν πῶς ἀφοῦ ἐτοῦτοι οἱ παλαβοὶ γαυγίζον, δὲν τὸ κάνουν γιατί συμβαίνει τίποτα παλαβὸ—τότε θὰ τοὺς ἄρσεν—ἀλλὰ κατ' ἐξοχήν, ἀληθινὸν καὶ πρεπούμενον. Ἀλλὰ ξέφυγα ἀπὸ τὸ ζήτημά μας. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς:—Πολὺ καλά εἶ: μὴν εἶνε πρῶτοι στὴν παρὰ τῶν νέων Ἰδεῶν, ἀφοῦ εἶσι τοὺς κατάντησαν οἱ δασκάλοι, μα γιατί οἱ νέοι νὰ εἶνε καὶ πρῶτοι στὸν κατωτροπισμό τους;

Ὡς πότε αἷμα ποῦ δὲ φαίνονται, μαζεύονται γιὰ νὰ τοὺς κάνουν τέτοιους! Καὶ ὅλα ἔχουν τὰ ρίζα τους μετὰ στὴν κακὴ ἐκπαίδευσιν. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ ὅτι σιναζονται καὶ ἀποτελοῦν ἕνα μεγάλο συνολο. Κάπου λέει ὁ Λυμπροζὸς πῶς ἕνα σύνολον ἀνθρώπων ποτὲ δὲν ἔχει ὡς χαρακτηριστὴρὰ τὸ ἀθροισμα τῶν χαρακτηριστῶν τῶν προσώπων ποῦ τὸ ἀποτελοῦν, ἀλλὰ πάντοτε πολὺ χειρότερο. Ἐνώνονται λέγει ὅλες οἱ χειρότερες ιδιότητες ποὺ ὑπάρχουν κοινὰ: εἰς τὰ πρόσωπα αὐτὰ καὶ τότε τὸ σύνολον αὐτῶν εἶναι πρᾶγμα καὶ ἐτοιμὸ γιὰ κάθε καταστροφὴ. Εἶνε σὰν νὰ θέσης πολλὰ ἄτομα μαζὶ καὶ εἰπαι νὰ δίνης δεξιὰ—ζερβὰ καμπισκίς. Καθένας φανταζέται τι μπορεῖ νὰ γίνῃ τότε. Στὸ ζήτημα μάλιστα τῆς Ὁρέστειας, εἶνε καὶ οἱ λόγοι τοῦ Μιστριώτη ποὺ ἐβοήθησαν τὴν παραλογίαν νὰ ὁρῶνται. Μετὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ποὺ εἶνε γεμάτοι ἐπιπολαιότητα καὶ πρωτοπικὰ πάθη—οὗς ἐξήγησε δὴ πᾶν πάντων κακὴς ιδιότητες τοῦ χαρακτήρα τους, τίς ἐβοήθησε νὰ ἐνωθῶν καὶ νὰ ποτελέσουν τὸν χαρακτήρα τοῦ συνόλου. Αὐτὸς οἱ ιδιότητες εἶνε εἰς τοὺς ποὺ χαραχτηρίζον περισσότερο τὸν κ. Μιστριώτη: Ἡ ἐπιπολαιότητα δηλαδὴ καὶ ὁ φθόνος, ποὺ ποθεῖ νὰ καταστρέφῃ Ἀπὸ ἕνα ἀνθρωπομαζώμα λοιπὸν ποῦ γιὰ ψυχὴν ἔχει τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς, τί περιμένετε;

Ἦθελα πολλὰ καὶ ἄλλα νὰ σὰς γράψω, ἀλλὰ φοβῶμαι

μὴπως ἐξάντλησα τὴν ὑπομονή σας μετὰ τὴν πολυλογία μου. Καὶ ἐστὶ παῦω ἂν καὶ τὸ γράμμα μου μοῦ φαίνεται σὰν μισόν. Ἐνὰ μόνον θέλω νὰ πῶ ὡς συμπέρασμα σὲ ὅσα σὰς ἔγραψα: Πῶς ἡ κατὰ καὶ τὸ ἀνέθεμα δὲν πρέπει νὰ πέφτῃ στὸ κεφάλι τῶν νέων, ἀλλὰ ἐκείνων ποὺ τοὺς κατάντησαν ἐτοί, ποὺ τοὺς ἐπνίξαν τὴ νεανικὴ ψυχὴ.

Μετὰ μεγάλην ὑπόληψιν
Φοιτητὴς στὰ Νομικά.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Καθούμασταν στὴν μπυραρία καὶ πίναμε ἡσυχαῖα τὴν μπύρα μας. Ἀξάρνα βλέπουμε κάποιον στὸ πλατεῖο μας τὸ τραπέζι νὰ διαβάζῃ νεόφερτο «Νουμά». Σαφινιστήκαμε Ἀρχίσταμε τοὺς ψιθυρισμούς. Ὁ Ἀμυλίδης, ὁ ξάδερφος τοῦ Φιλλήντα, γίνανε κατὰ κράτος ἀπὸ χερσὶ, νόμιζε καὶ τὴ στιγμή πῶς γίνανε κάποια κατὰ κράτος καὶ εἶπε:

— «Ε, παιδιό, ἡ ἰδέα προδίδει!

Φωνάξαμε ἕνα γκαρσόνι καὶ τότε ρωτήσαμε πῶς ἔπυχε νὰ βρεθῇ ἐδῶ ὁ «Νουμάς». Κι' ἀπάντησε μ' ἕνα ὕψος καλλιμαχίας:

— Τὸς ἀτίμους, τοὺς προδότες... ἂν ξανάρθῃ ὁ διανομέας θὰ τοῦ κόψουμε τὰ πόδια.

Τότες πετιέται ὁ πλαῖνος ποὺ διαβάζει τὸ «Νουμά» καὶ λέει:

— Ἀμ' σὰς θέλωμε τούτη γλώσσα τί θὰ τὰ κάνουμε τὰ σχολιά; Παγαίνουμε στὶς στρουγκὲς καὶ τὴ μαθαίνουμε.

Ὁ Ἀμυλίδης ἦταν κορωμένος, τὸ πῆρε στὴν καρδιά καὶ ὠχάμε κατὰ κράτος αὐτὸν σιωπῶντας τὰ πράγματα. Πέρασε λίγη ὥρα καὶ ξαναφωναζόμαστε τὸ γκαρσόνι.

— Δι' μοῦ λές, τοῦ λέω, τί σὲ κάνει νάσαι τόσο κόντρα σ' αὐτὴ τὴ γλώσσα;

— Τοὺς προδότες, νῆστη ὁ συντάκτης τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ θὰ τοῦ πῶ νὰ γράψῃ.

— Μὴ μιλάς; ἔτσι, τοῦ λέω. Ἐρεῖς ποῖς εἶμαι ἐγὼ; μετὰ ξέρεις γιὰ προδότη; ξέρεις πῶς πολλὰ ἀπὸ μένα; φαντάζεσαι πῶς ἐσὺ κι' ἄφ' ὧς ποῦ μίλησε ἔτσι εἶστε πῶς πατριώτες ἀπὸ μένα;

— Σὰς ξέρω καὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἕνα τέτοιο πρᾶμα.

— Ἐ! λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι συνεργάτης τοῦ «Νουμά» καὶ τὸ θεωρῶ τόσο μεγάλη τιμὴ. Δι' μοῦ κόβεις λοιπὸν τὰ πόδια μου, ἀφοῦ εἶμαι πῶς ἐνοχὸς ἀπὸ τὸ διανομέα;

Χυμογέλασε. Ὅλη ἡ ταρταρινικὴ καλλιμαχία τῶν γκαρσονιῶν, γιατί μαζώχτηκαν ὅλα τὰ γκαρσόνια κοντὰ μας, χάθηκε. Καὶ μετὰ καμπόσα ἀκούμα λόγια μὲς εἶπαν πῶς ἡ γλώσσα ποὺ μιλοῦμε εἶναι βέβαια καλὴ, ἡ δασκλικὴ δὲν εἶναι καλὴ, μὰ ὅχι πάλι ἐκείνη ποὺ θέλουμε νὰ φιασθῇ.

Ἄ, περισσότερο δὲν μπορούσαμε νὰ τοὺς ποῦμε.

Καὶ τὸ ἐπεισόδιο τελειώσε καλῶς κι' οἱ ταρταρινισμοί.

Κωδικα-τινουπολίτης

γιὰ τὴ Χλόη κι' ὅσα εἶχε μάθει νὰ τῆς κάνει ἀμείως, σὰ νὰ φοβόταν μὴπως ἀργώντας νὰ ξεχάσει! μὰ ἡ Λυκαῖνον ἀφοῦ τὸν κράτησε, τέτοια τοῦ εἶπε:

— Ἀκόμη κι' αὐτὰ πρέπει νὰ σὲ μάθω, Δάφνη. Ἐγὼ ὄντας γυναῖκα δὲν ἐπάρχα τώρα τίποτες γιατί ἀπὸ καιρὸν αὐτὰ ἄλλος ἀντράς μοῦ τὰ μαθεῖ, παίρνουντας τὴν προθέσιν μου γιὰ πλερωμὴ. Μὰ ἡ Χλόη, ἄμα παλέψει μαζὶ σὺ αὐτὸ τὸ παλεῖμα, θὰ φωνάζει καὶ θὰ κλαίει καὶ θὰ κείτεται μετὰ πολὺ αἶμα σὰ σκοτωμένη. ἐσὺ ὅμως μὴ φοβηθεῖς τὸ αἶμα, μόνον ὅταν τὴν καταφέρεις νὰ σοῦ παραδοθῇ φέρ' τινε σὲ τοῦτο τὸ μέρος, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούσει κανένας κι' ἂν φωνάζει κι' ἂν δακρύσει κανένας νὰ μὴν τὴν ἰδεῖ κι' ἂν ματωθεῖ νὰ λουστῇ στὴν πηγὴ καὶ νὰ θυμᾶσαι, ὅτι ἐγὼ πρὶν ἀπὸ τὴ Χλόη ἀντρά σ' ἔχω κάνει.

ΙΓ'. Ἡ Λυκαῖνον λοιπὸν ἀφοῦ τόσα τὴν ὁρμήνεψε σ' ἄλλο μέρος τῆς λαγκαδάς ἐφυγε, σάματῃ νὰ ζητοῦσεν ἀκόμη τὴν Χλόη κι' ὁ Δάφνης ἔχοντας στὸ νοῦ τοῦ ὅσα τοῦ εἶπεν ἀφῆσε τὴν πρῶτην του ορμὴν καὶ δισταζέ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴ Χλόη περισσότερον ἀπὸ φιλημα καὶ ἀγκάλιασμα, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε μῆτε νὰ φωνάζει σὰ γιὰ ὀχρὸν, μῆτε νὰ δακρύσει σὰ νὰ πονοῦσε, μῆτε νὰ ματωθεῖ σὰ σκοτωμένη γιὰτὶ ὄντας ἀρχαῖος φοβόταν τὸ αἶμα καὶ θαρροῦσε πῶς μόνον ἀπὸ πληγὴν αἶμα βγαίνει. Κι' ἀφοῦ ἀποφάσισε νὰ διασκεδάξῃ μαζὶ τῆς

ὅπως πάντα, βγήκε ἀπὸ τὴ λαγκαδά καὶ ἄμα ἦρθεν ἐκεῖ ποῦ κάθονταν ἡ Χλόη πλέκοντας στεφανοῖα ἀπὸ μενεξέδες, καὶ ψέμα εἶπε, πῶς ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ αἵτου ἀρπάξε τὴν Χλόη, καὶ ἀφοῦ τὴν ἀγκάλιασε τὴν φιλήσε, καλῶς τὴν Λυκαῖνον στὴν ἀπάλαιψή τους. Γιατὶ αὐτὸ μπορούσε νὰ γίνῃ δίχως κανένα κινῶν. Κ' ἐκείνη τὸ στεφανὸν τὸ βάλε στὸ κεφάλι τοῦ καὶ φιλήσε τὰ μαλλιά του, ποῦ ἦταν γι' αὐτὴν καλύτερα ἀπὸ τοὺς μενεξέδες. Κι' ἀφοῦ ἔφερον ἀπὸ τὸ ταγαρί της ἕνα κομμάτι πηχτὴ καὶ λίγα φελιά ψωμί ταῦδωσε νὰ φάει καὶ ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγεν ἀπὸ τὸ σῆμα τοῦ ταγαρι, καὶ ἔτσι ἔτρωγε καὶ ἐκείνη σὰν κλωσπούλι.

ΙΔ'. Κ' ἐφ' ἔτρωγαν καὶ φιλοῦνταν περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἔτρωγαν, φάνηκεν ἕνα ψαροκάϊκο ποῦ πηγαίνει γιὰλὸ-γιὰλὸ. Δι' φουσῶσε καθόλου, παρὰ ἦταν γολάνη καὶ ἀναγκάζονταν νὰ λαμνουν καὶ ἔλμναν δυνατὰ, γιατί βιάζονταν τὰ νύχια γιὰ ψάρεα στὴν πολιτεία καὶ τὰ πᾶν γιὰ μερικὸς πλοῦσιους Κι' ὅπως συνήθιζον οἱ ναυτεῖς νὰ κάνουν γιὰ νὰ ἐξυλῶν τὴν κούραση, τὸ ἴδιο κάνουντα καὶ ἐκεῖνοι, τὰ κουτιά σήκωναν μαζὶ ἕνας λοιπὸν ποῦ ἦταν ἀρχηγὸς ἔλεγε τὸ τραγουδι καὶ οἱ ἄλλοι, σὰν χορὸς μετὰ μὴ φωνῇ συμφωνοῦ μετὰ τῆς φωνῆς ἐκείνου φωνάζαν. Κι' ὅσο λοιπὸν στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα ἔκαναν αὐτὰ, χάνονταν ἡ βουή, γιατί ἡ φωνὴ σκορπίζονταν σὲ πολλὴν ἀέρα ἄμα ὅμως, προσπερνώντας ἕνα

ἀκρωτήρι, σὲ κόρφο σὰ μισοφέγγαρο καὶ βαθυλό μπη-καν, δυνατώτερη ἀκούγονταν ἡ βουή καὶ ξίστερη ἔστα-ναν στὴ στεριά τὰ τραγουδία, ποῦ μετὰ τὸ χρόνον τους τραβοῦσαν κοῦπι. Γιατὶ ὄντας κατὰ ἀπὸ τὸν κόμμο βαθύ φαρᾶγγι, ποῦ τὴν ἀχὸ μέσα τοῦ σὰν ὄργα ῥέχον-ταν, ἐβγανε φωνή, ποῦ μιμόνταν ὅλα τὰ λεγόμενα χωριστὰ τὸν ἀχὸ τῶν κουπιᾶνε, χωριστὰ τὴ φωνὴ τῶ ναυτῶν. Κ' ἦταν ἀκούσιμα εὐχάριστο. Γιατὶ ἄμα ἔφ-τανε ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴ θάλασσα, τόσο πῶς ἀργὰ ἔπαινε ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴ στεριά, ὅσο πῶς ἀργὰ ἀρχίζει. Ὁ Δάφνης, ἐπειδὴ ἤξερε τί γίνονταν, μόνον στὴ θάλασσα πρό-σεχε καὶ διασκεδάζε μετὰ τὸ πλοῖο, ποῦ γιὰλὸ-γιὰλὸ περνοῦσε τὸν κόμμο γλιγοροτέρη ἀπὸ πευλιὰ, καὶ προ-σπαθοῦσε νὰ συγκρατῇ στὸ νοῦ του μερικὰ ἀπὸ τὰ τραγουδία γιὰ νὰ τὰ παίζει μετὰ τὸ σκουρῶν. Μὰ ἡ Χλόη, ἐπειδὴ τότες πρῶτη φωνὴ ἀκούειν αὐτὸ ποῦ λὲν ἀνέλαλο, πότες ἔβλεπε κατὰ τὴ θάλασσα, ἐνῶ οἱ ναῦ-τες τραγουδοῦσαν μετὰ τὸ πρόσταγμα, πότε γύριζε κατὰ τὸ φαρᾶγγι ζητώντας ἐκείνους, ποῦ ἀποκρινόντουσαν. Κι' ἐπειδὴ ἄμα προσπέρασαν ἦταν καὶ στὸ φαρᾶγγι σι-γαλιὰ, ρωτοῦσε τὸ Δάφνη, ἂν εἶναι καὶ πίσω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι θάλασσα, καὶ ἂν περνᾷ γιὰλὸ-γιὰλὸ καὶ ἄλλο πλοῖο, καὶ ἄλλοι ναῦτες τραγουδοῦσαν τὰ ἴδια, καὶ ἂν ὅλοι μαζὶ σωπάσαν.

(Ἀκολουθεῖ).